

Wrocław 10 marca 2014

prof. dr hab. Andrzej Solecki
Instytut Nauk Geologicznych
Uniwersytet Wrocławski

OCENA
pracy habilitacyjnej i całokształtu dorobku naukowego i dydaktycznego
dr Agnieszki Dolhańczuk-Śródka

Ocenę wykonano na zlecenie
Dziekana Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska
Politechniki Łódzkiej
prof. dr hab. inż. Ireneusza Zbicińskiego
z dnia 2 lutego 2016 r.

Uwagi ogólne

Habilitantka podjęła pracę w Uniwersytecie Opolskim w 1999 roku, rok po uzyskaniu tytułu magistra chemii. Początkowo prowadziła badania czynników wpływających na pionową i poziomą translokację Cs-137 w glebach leśnych. Rezultatem tych badań była rozprawa doktorska w zakresie inżynierii środowiska: "Badanie migracji cezu-137 w środowisku leśnym", przygotowana pod opieką prof. dr hab. inż. Marii Ząbkowskiej-Waławek i obroniona w roku 2007 na Wydziale Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska Politechniki Łódzkiej.

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych w zakresie inżynierii środowiska została zatrudniona na etacie adiunkta w Katedrze Biotechnologii i Biologii Molekularnej Uniwersytetu Opolskiego. Prowadziła w ramach współpracy polsko-czeskiej badania po-czarnobylskiej akumulacji radioaktywnego Cs-137 w środowisku leśnym, tzw. Anomalii

Opolskiej. Wynik tych badań zostały przedstawione w szeregu publikacji. Stopniowo zainteresowania naukowe Habilitantki rozszerzały się na inne izotopy promieniotwórcze i metody statystycznej analizy ich stężeń w środowisku. Szczególnym przedmiotem zainteresowania stał się izotop Pb-210, pochodna radonu o najdłuższym, 22-letnim okresie połowicznego rozpadu.

Habilitantka brała czynny udział w 10 projektach badawczych, w jednym była kierownikiem, w dwóch wykonawcą, a w siedmiu — głównym wykonawcą.

Działalność naukową Habilitantki po uzyskaniu stopnia naukowego doktora można podsumować 101 publikacjami, w tym 16 artykułami w czasopismach z listy filadelfijskiej, 2 monografiami, 29 publikacjami w recenzowanych czasopismach oraz 54 streszczeniami w materiałach konferencyjnych. Sumaryczny impact factor 16 publikacji wynosi 16,015 według wartości IF liczonej dla roku publikacji. Liczba cytowań prac Habilitantki według bazy Web of Science wyniosła 46, a z pominięciem autocytowań – 27, index Hirscha 5.

Ocena dorobku naukowego.

Dorobek naukowy przed doktoratem.

Udokumentowany dorobek Habilitantki opublikowany przed doktoratem obejmuje 3 rozdziały w monografiach, w tym jeden anglojęzyczny o łącznej punktacji 13 punktów MNiSW, 3 artykuły w czasopismach z listy filadelfijskiej o łącznej punktacji 40 punktów MNiSW i łącznym IF 1,255 oraz 19 prac opublikowanych w innych czasopismach o zasięgu krajowym i międzynarodowym o łącznej punktacji 51. pkt. Łączna punktacja z publikacji opublikowanych przed uzyskaniem stopnia doktora wynosi 104 punkty MNiSW a łączny IF 1,255.

Dorobek naukowy po doktoracie.

Udokumentowany dorobek Habilitantki opublikowany po doktoracie obejmuje 1 monografię - 24 punktów MNiSW, 8 rozdziałów w monografiach, w tym jeden anglojęzyczny, o łącznej punktacji 31 punktów MNiSW, 10 artykułów w czasopismach z listy filadelfijskiej o łącznej punktacji 201 punktów MNiSW i sumarycznym IF 10,046 oraz 18 prac opublikowanych w innych czasopismach o zasięgu krajowym i międzynarodowym o łącznej punktacji 88 punktów MNiSW.

Łączna punktacja za publikacje opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora bez uwzględnienia 10 prac przedstawionych jako osiągnięcie naukowe będące podstawą habilitacji

wynosi 344 punktów MNiSW, a łączny IF 10,046.

Osiągnięcie naukowe zgłoszone do postępowania habilitacyjnego.

Lista publikacji Habilitantki stanowiących osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 16 ust.2 ustawy obejmuje cykl 10 jednotematycznych publikacji zatytułowany „*Ocena wpływu antropopresji na zmiany aktywności radioizotopów w środowisku przyrodniczym*” o łącznej punktacji 156 punktów MNiSW i łącznym IF 5,969; obydwa te parametry liczone są każdorazowo za rok publikacji.

Skrócone tabelaryczne zestawienie cyklu publikacji podano w tabeli poniżej

	Wyszczególnienie	Punkty	IF	udział %
1	Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z., Kusza G.: Wykorzystanie metod statystycznych do opisu migracji izotopów promieniotwórczych w środowisku przyrodniczym,	20	-	55
2	Dolhańczuk-Śródka A.: The use of Pb-210 isotope as an indicator of pollutants' migration in the environment,	15	0,55	100
3	Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z., Ki-I2 J., Hyšplerova L., Waclawek M.: Pb-210 isotope as a pollutant emission indicator,	15	0,55	80
4	Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z., Kusza G.: Effeci of soil management on its radioisotopic composition,	5	-	50
5	Wróbel Ł., Dolhańczuk-Śródka A., Kłos A., Ziembik Z.: The activity concentration of post-Chernobyl 137Cs in the area of the Opole Anomaly (southern Poland),	25	1,68	60
6	Godyń P, Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z., Moliszewska E.: Estimation of the committed radiation dose resulting from gamma radionuclides ingested with food.	25	1,03	50
7	Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z., Waclawek M.: Use of plants for radiobiomonitoring purposes. [w:] Pawłowski A., Dudzińska M.R. i Pawłowski L. (red.):	5	-	70
8	Dolhańczuk-Śródka A., Ziembik Z.: Estimation of Radioactivity Dose Rate Absorbed with Ingested Foods,	6	-	80
9	Dolhańczuk-Śródka A., Wróbel Ł., Kłos A., Waclawek M.: Assessment of gamma dose rate at mine waste dump,	15	0,56	60

10	Dolhańczuk-Śródka A.: Estimation of external gamma radiation dose in the area of Bory Stobrowskie forests,	25	1,59	100
----	--	----	------	-----

Pierwsza publikacja z cyklu to współautorska monografia wydana przez Wydawnictwo WNT,

Publikacje 2,3,8,9 to 15-punktowe artykuły w czasopiśmie Ecological Chemistry and Engineering A, wydawanym przez Towarzystwo Chemii i Inżynierii Ekologicznej, którego impact factor wynosi 0,553-8. W przypadku publikacji 2 Habilitantka jest jedynym autorem.

Publikacja 4 to współautorski artykuł opublikowany w wydawanym przez AGH 5-punktowym czasopiśmie The Geology, Geophysics and Environment.

Publikacje 5 i 10 to artykuły opublikowane w 25-punktowym Environmental Monitoring and Assessment (Springer) o impact factor wahającym się od 1,592 do 1,679, przy czym w przypadku publikacji 10 Habilitantka jest jedyną autorką.

Publikacja 6 to współautorski artykuł w 25-punktowym Journal of Radioanalytical and Nuclear Chemistry (Springer), którego impact factor wynosi 1,034

Publikacja 7 to współautorski anglojęzyczny rozdział w monografii wydanej przez specjalistyczne wydawnictwo CRC Press, Taylor and Francis Group.

Elementem wiążącym przedstawione prace w spójną całość jest **Omówienie wyników zamieszczonych w pracach wchodzących w skład jednotematycznego cyklu publikacji**, stanowiące część Autoreferatu. Po krótkim uzasadnieniu znaczenia prowadzonych badań Habilitantka precyzuje główny cel badań, jakim była: „*ocena wkładu radionuklidów uwalnianych w wyniku antropopresji na lokalne poziomy aktywności izotopów promieniotwórczych*” To niegramatyczne sformułowanie byłoby całkiem poprawne, gdyby zamiast słowa „wkładu” użyć „wpływu”.

Sprecyzowano obiekt badań jako: „gleby ekosystemów leśnych i porastające je rośliny oraz gleby orne i nieużytki”. Trudno zrozumieć dlaczego wyłączono rośliny porastające gleby orne i nieużytki.

Określono czynności jakie konieczne były do realizacji głównego celu badań. Pewne zastrzeżenia językowe budzi tu sformułowanie „*zbadiania składu radioizotopowego wytypowanych środowisk*”. Radioizotopy stanowią tak znikomą ilościowo część „wytypowanych środowisk”, że trudno mówić o ich „*składzie izotopowym*”. Bardziej adekwatne byłoby mówienie o „stężeniu/aktywności radioizotopów w poszczególnych elementach

środowiska” Również termin „translokacja” można by zastąpić powszechnie stosowanym w geochemii terminem „migracja”.

Przyjęto założenie, że: *„na wzbogacanie składu radioizotopowego powierzchniowych warstw gleby ma wpływ czas i intensywność depozycji pierwiastków promieniotwórczych uwalnianych do środowiska wskutek antropopresji”*. Jest to zasadniczo słuszne, choć nieco niepoprawne językowo sformułowanie. Antropopresja czyli oddziaływanie człowieka na środowisko przyrodnicze obejmuje także samą depozycję pierwiastków promieniotwórczych, uwalnianych do środowiska na skutek działalności człowieka.

Dobrze się stało, że badaniami objęto szerokie spektrum radionuklidów koncentrując się głównie na Cs-137, Pb-210 i Rn-222.

Nie budzi zastrzeżeń opis problematyki związanej z pochodzeniem i migracją Cs-137. Również opinia Habilitantki: *„ze względu na podobieństwa chemiczne cezu i niezbędnego do życia roślin potasu, Cs-137 będzie bardzo dobrze akumulowany w roślinach „i dalej:” „że nie można odrzucić hipotezy równych, niezależnych od gatunku rośliny, średnich wartości transformowanych zawartości Cs-137. Wniosek ten wskazuje na możliwość porównywania aktywności Cs-137 na różnych obszarach, przy wykorzystaniu różnych gatunków roślin, i może stanowić podstawę nowego podejścia w analizie wyników badań biomonitoringowych”* jest uzasadniona, zwłaszcza przy uwzględnieniu poprawki wynikającej ze zmiennej zawartości potasu w roślinach. Dlatego też pierwszą grupę wniosków zawartą na str. 10 Autoreferatu należy uznać za poprawną.

Dyskusyjna jest część pracy i wniosków związanych z Pb-210. Zabrakło tutaj już na wstępie wyraźnego podkreślenia silnego związku pomiędzy Rn-222 i jego pozornie dalekim produktem potomnym Pb-210. Ten ostatni jest wprawdzie poprzedzony kilkoma pochodnymi radonu, ale ich okresy połowicznego rozpadu są bardzo krótkie (max. 26,8 minuty w przypadku Pb-214). Brak podkreślenia tego związku jest tym bardziej rażący, że Habilitantka słusznie podkreśla odmienną migrację Rn-222, którego okres połowicznego rozpadu (3,8 dnia) jest znacznie krótszy od okresu połowicznego rozpadu Pb-210 (22,2 lat). Przy opisie związku pomiędzy tymi radionuklidami należało jasno wyartykułować fakt, że Pb-210 bardzo szybko uzyskuje stan równowagi z dostępnym Rn-222, a następnie może migrować samodzielnie i koncentrować się w środowisku na skutek np. opadu atmosferycznego. Dlatego też budzi zastrzeżenia teza o wprowadzaniu Pb-210 do atmosfery **głównie** w wyniku spalania paliw kopalnych. Habilitantka przecież wie, że stężenie aktywności macierzystego dla Pb-210 radonu

Rn-222, a wcześniej radu Ra-226 w paliwach kopalnych, zazwyczaj nie przekracza średniej wartości dla litosfery, a często jest wielokrotnie mniejsze, ale pisze o tym dopiero w części poświęconej radonowi, tuż po budzących zastrzeżenia wnioskach co do Pb-210 na str. 13. W przypadku polskich węgla kamiennych, gdzie mineralizacja uranowa/radowa ma raczej charakter incydentalny, większa część Ra-222 zawarta jest w odpornych minerałach, pozostających w popiele lub tworzących szkliwo. Tamże pozostaje wraz z Rn-222 większość Pb-210. Jedynie ta część Rn-222, która wyemanowała ze szkieletu mineralnego ma szansę pozostawić Pb-210 w pozycji umożliwiającej uwolnienie w trakcie spalania.. Nieco odmienna jest sytuacja w przypadku gazu ziemnego, gdzie rzeczywiście łatwiej o uwolnienie Pb-210. Bardzo znaczącym, jeżeli nie głównym, źródłem atmosferycznego Pb-210 jest Rn-222 atmosferyczny, uwolniony przez litosferę kontynentalną, przez emanację do powietrza glebowego i ekshalację do atmosfery, o czym świadczą jego wysokie koncentracje w centrach kontynentów i niskie w obszarach oceanicznych. Habilitantka zna ten proces, o czym świadczy uwaga ze str.13 Autoreferatu: „*Rn-222 stosunkowo łatwo przenika (ekshaluje) do powietrza przy powierzchni gruntu*”, ale wyraźnie go nie docenia. Zazwyczaj w naszej strefie klimatycznej koncentracja radonu w powietrzu jest niższa w zimie na skutek zamarzania gleby, mimo, że spalane jest wtedy znacznie więcej paliw kopalnych (sezon grzewczy). Koncentracja Rn-222 nad powierzchnią gleby bardzo silnie zależy od lokalnej zawartości radu w glebie i jej podłożu oraz ich współczynników emanacji. Dlatego też wskazane jest zawsze dokładne zbadanie podłoża skalnego i gleby w miejscu badań.

W związku z tym część wniosków zawartych na stronie 13-tej Autoreferatu należy uznać za dyskusyjne, zwłaszcza tam, gdzie mowa o roli spalania paliw kopalnych. Po wnioskach tych następuje omówienie problematyki Rn-222. Gdyby nastąpiło to wcześniej, przed omówieniem tematyki Pb-210, zgodnie z naturalną kolejnością powstawania, część wniosków co do Pb-210 miałaby zapewne mniej dyskusyjną treść. Wnioski, co do aktywności radonu Rn-222 i jej związku z aktywnością Bi-214 są ogólnie słuszne, chociaż skrót myślowy wniosku 1 na str 15 : „*Aktywność Rn-222 w powietrzu nad powierzchnią gruntu zależy od aktywności Bi-214 w glebie, jej wilgotności oraz temperatury a także wilgotności względnej i ciśnienia powietrza*”, wymagałby doprecyzowania. Bi-214 powstaje z radonu Rn-222, dlatego też zależność jest raczej odwrotna, gdyż to aktywność Bi-214 zależy od aktywności Rn-222. Ale stwierdzenie Habilitantki jest jednak prawdziwe, gdyż podwyższona aktywność Bi-214 w glebie wynika z pozostania tam produktów rozpadu radonu

Rn-222, który nie wydostał się z gleby. Ponieważ dla danej gleby do atmosfery wydostaje się tylko określony procent radonu całości obecnego w niej Rn-222, wynikający ze współczynnika emanacji i procesu ekshalacji, to im więcej mimo to pozostało go w glebie, tym więcej możemy spodziewać się atmosferze.

Przykładowo, przy współczynniku emanacji 20%, gdy w glebie jest pierwotnie 1000 Bq Rn-222 wydostanie się 200 Bq, a pozostanie 800 Bq. Gdy pierwotna zawartość wynosi 100 Bq to wydostanie się 20 Bq, a pozostanie 80 Bq. Tak więc dla określonego współczynnika emanacji im więcej było pierwotnie w glebie, tym więcej w niej pozostało i tym więcej wydostało się na powierzchnię.

Mocną stroną prezentowanego cyklu prac jest analiza statystyczna wyników zastosowana do badania relacji pomiędzy stężeniami radioizotopów gamma-promieniotwórczych występujących w glebie.

Interesująca jest analiza wyników uzyskanych dla zwałowiska odpadów górniczych na Górnym Śląsku (ON9). Stwierdzenie Habilitantki : *„na obszarze zwałowisk występuje podwyższony poziom promieniowania w porównaniu do średniej rejestrowanej na obszarze kraju, jednak nie występują przekroczenia norm ustanowionych przez Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie dawek granicznych promieniowania jonizującego.”* jest jak najbardziej słuszne, a wniosek, że istnieje *„możliwość określenia dawki promieniowania na podstawie badań aktywności nuklidów promieniotwórczych w warunkach laboratoryjnych z wykorzystaniem teoretycznych współczynników konwersji”* jest oczywisty. Dla geologa uzyskane aktywności K, U i Th mieszczą się w dolnym zakresie dla łupków towarzyszących węglom, które zapewne były głównym składnikiem hałdy. Szkoda, że w opisie Materials and methods zabrakło charakterystyki petrograficznej materiału. Pewne wątpliwości budzi także głębokość pobrania prób jako, że materiał zalegający na tej głębokości nie ma praktycznego wpływu na dawkę na powierzchni. Pewne zastrzeżenia, wynikające zapewne z niedoskonałości tłumaczenia, budzą też anglojęzyczne *row* zamiast *chain* dla określenia szeregu rozpadu oraz terminy *external* i *internal* zamiast *outdoor* i *indoor*.

Wnioski wynikające ze statystycznej analizy pomiarów na str 19 Autoreferatu są dobrze udokumentowane.

Habilitantka w **Podsumowaniu wyników zamieszczonych w pracach wchodzących w skład jednotematycznego cyklu publikacji** uniknęła szczęśliwie większości wskazanych powyżej

stwierdzeń budzących wątpliwości. Wniosek, że Pb-210 może być dobrym wskaźnikiem depozycji atmosferycznej, dzięki czemu można go stosować do oceny rozkładu zanieczyszczeń na danym obszarze i że celowe jest wykorzystanie Pb-210 w badaniach biomonitoringowych jest jak najbardziej słuszny, zwłaszcza jeżeli odrzucić kontrowersyjną tezę o dominującej roli spalania paliw kopalnych w jego emisji. Zbadanie, przy pomocy naturalnie występującego w atmosferze Pb-210, lokalnej intensywności depozycji atmosferycznej, wynikające np. z mikroklimatu ma ogromne znaczenie dla interpretacji wyników skażeń antropogenicznych. Jest to nowa, stwarzająca interesujące perspektywy badawcze idea. Podobnie nowatorska i interesująca jest większość pozostałych wniosków, z wyłączeniem częściowo wniosku o czynnikach wpływających na aktywność Rn-222 w powietrzu, chociaż druga część tego wniosku dotycząca prognozowania dawki wewnętrznej jest jak najbardziej słuszna i interesująca. Nawet pozornie banalny wniosek: *”zmniejszanie aktywności Cs-137 na terenach leśnych i nieużytkach wynika głównie z rozpadu promieniotwórczego tego radionuklidu”* jest istotnym stwierdzeniem jako, że potwierdza udokumentowaną przez Habilitantkę znikomą migrację tego radionuklidu w warunkach braku użytkowania rolniczego w polskich warunkach glebowych i klimatycznych. Dla czytelników mniej zorientowanych w zagadnieniu korzystne byłoby przypomnienie w tym momencie cyklicznego, lokalnego charakteru migracji, wzmiankowanego na str 7 Autoreferatu, gdzie Habilitantka stwierdza, że w przypadku Cs-137 *„obieg ogranicza się do poziomów genetycznych O - A, z których poprzez system korzeniowy jest wbudowywany w strukturę roślin, tworzących z czasem nowy podpoziom 0I”*.

Pozostałe osiągnięcia naukowe.

Pozostałe osiągnięcia naukowe Habilitantki w pełni spełniają kryteria ilościowe i jakościowe.

Udział w konferencjach naukowych.

Habilitantka prezentowała na konferencjach krajowych i międzynarodowych wyniki swoich badań, zarówno w formie posterów - 50 razy, jak i referatów 48 razy.

Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny.

Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i organizacyjny Habilitantki jest znaczący i obejmuje prowadzenie zajęć z szeregu przedmiotów, opracowywanie sylabusów i

przygotowywanie materiałów dydaktycznych. Organizowała liczne wyjazdy zagraniczne i staże dla studentów oraz brała aktywny udział w pozyskiwaniu funduszy europejskich. Habilitantka jest członkiem czterech towarzystw naukowych, przy czym w jednym z nich jest członkiem zarządu.

Współpraca z przemysłem.

Habilitantka brała udział w licznych programach i stażach mających na celu współpracę z przemysłem:

- czteromiesięczny staż w Zakładzie Wykonywania Pomiarów EMITOR S.C. w Opolu, zorganizowany w ramach projektu pn. „Innowacyjność kluczem rozwoju”, realizowanym w ramach POKL VIII Regionalne kadry gospodarki, Poddziałanie 8.2.1. Wsparcie dla współpracy sfery nauki i przedsiębiorstwa (listopad 2014 — luty 2015);
- czteromiesięczny staż w Zakładzie Wykonywania Pomiarów EMITOR S.C. w Opolu, zorganizowany w ramach projektu pn. „Współpraca między sektorami szansą na innowacyjność przedsiębiorstw”, realizowanym w ramach POKL VIII Regionalne kadry gospodarki, Poddziałanie 8.2.1. Wsparcie dla współpracy sfery nauki i przedsiębiorstwa (marzec - czerwiec 2014 r.)
- dwutygodniowy staż w firmie EMPLA AG, w Hradec Kralovc (CZ), w ramach projektu współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Republika Czeska — Rzeczpospolita Polska 2007-2013, pt. „Propagowanie badań jakości środowiska na transgranicznym obszarze polsko-czeskim” (12-23.09.2013 r.);
- trzymiesięczny staż w firmie ProEko Serwis w Opolu, zorganizowany w ramach projektu pt. „Dobry staż”, realizowanym w ramach POKL VIII Regionalne kadry gospodarki, Poddziałanie 8.2.1. Wsparcie dla współpracy sfery nauki i przedsiębiorstwa (październik-grudzień 2009 r.).

Inne aspekty działalności naukowej.

Interesującym elementem działalności naukowej Habilitantki jest udział w wyprawie naukowej na Spitsbergen (Norwegia) w dniach 02. — 08. 08. 2014 roku, w ramach grantu finansowanego ze środków Narodowego Centrum Badań i Rozwoju w ramach Programu Badawczego Funduszy Norweskich - „Ecosystem stress from the combined effects of Winter

climate change and air pollution how — do the impacts differ between biomes? ”

Podsumowanie.

Podsumowując stwierdzam, że dr Agnieszka Dołhańczuk-Śródka uzyskała znaczące wyniki w swej działalności naukowej na polu szeroko rozumianych problemów środowiskowych, i geochemii radionuklidów. Osiągnięcie naukowe złożone do postępowania habilitacyjnego, obejmujące 10 - wieloautorskich publikacji, w których powstaniu dr Agnieszka Dołhańczuk-Śródka odegrała decydującą rolę i które wysoko oceniam (mimo krytycznych uwag przedstawionych wcześniej) stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej.

Dr Agnieszka Dołhańczuk-Śródka uczestniczy w pracach międzynarodowych zespołów badawczych, posiada duże doświadczenie naukowe uzyskane w ramach tej współpracy i w trakcie wykonywania prac badawczych w różnych laboratoriach. Dr Agnieszka Dołhańczuk-Śródka posiada doświadczenie w kierowaniu projektami badawczymi, a swoje swe wyniki prezentowała na licznych konferencjach. Habilitantka odznacza się dużą aktywnością w środowisku naukowym, Była recenzentem 21 artykułów naukowych dla liczących się czasopism:

W swym macierzystym Uniwersytecie prowadzi urozmaicony wachlarz zajęć dydaktycznych i z dużym zaangażowaniem zajmuje się popularyzacją nauki,

Wyniki aktywności naukowej dr Agnieszki Dołhańczuk-Śródka oraz osiągnięcie naukowe złożone do postępowania habilitacyjnego, a także jej działalność dydaktyczna, popularyzatorska i organizacyjna spełniają ustawowe wymogi określone Ustawą i Rozporządzeniem Ministra NiSW (Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki; Dz. U. Nr 65 poz. 595, z późn. zm.; Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego) i zwyczajowe oczekiwania wobec kandydatów do stopnia doktora habilitowanego.

Stawiam w związku z tym wniosek o dopuszczenie dr Agnieszki Dołhańczuk-Śródka do dalszego postępowania przewidzianego regulaminem przewodu habilitacyjnego.

Andrzej Sotecki